

Data publikacji: (18.05-24.05.20)

Roślina: (Zboża)

Stan uprawy dla miejscowości Juszczyń:

W przeważającej większości zboża znajdują się w fazie strzelania w źdźbło (wg skali BBCH 51-59). W ubiegłym tygodniu wystąpiły wahania temperatury od 2,4°C do 20,8°C. Wilgotność względna powietrza mieściła się w przedziale od 32% do 97% opad deszczu 0,0-7,1mm, temperatura gruntu 12,1°C-20,7°C prędkość wiatru do 1,6 do 17,1m/s.

Zagrożenia:

Septorioza liści może się pojawiać w uprawach

Ze względu na utrzymującą się wysoką temperaturę oraz dość dużą wilgotność uprawy pszenicy mogą być zagrożone wystąpieniem septoriozy paskowanej liści pszenicy oraz rdzy brunatnej pszenicy ozimej. Pierwsze objawy septoriozy na roślinach występują w fazie krzewienia, na liściach w różnych ich częściach. Najsilniejszemu porażeniu ulegają liście starsze, prowadząc do ich przedwczesnego zamierania. Stopniowo choroba opanowuje liście rosnące coraz wyżej. Początkowo pojawiają się małe, owalne, chlorotyczne plamy pomiędzy nerwami liścia. Po krótkim czasie plama powiększa się i jest barwy szarzielonej. W późniejszych fazach rozwojowych plamy są podłużne, położone obok siebie, barwy brązowej lub brunatnej. Plamy układają się w charakterystyczne paski na powierzchni blaszek liściowych, ale zainfekowane mogą być także pochwy liściowe. Na starszych roślinach plamy mają często kształt nieregularnych prostokątów z nekrozami obejmującymi znaczną jej część ponieważ plamy łączą się ze sobą. Rdzę brunatną pszenicy można obserwować we wszystkich fazach rozwojowych roślin. Optymalnymi warunkami do rozwoju choroby jest temperatura w dzień od 12 do 24 st. C i nocą od 0 do 12 st.

Zalecenia:

Źródłem infekcji chorób są resztki poźniwne, samosiewy i oziminy, na których grzyb zimuje w postaci piknidiów i grzybni z owocnikami workowymi tworzonymi na obumarłych liściach. Pierwszych zakażeń grzyb dokonuje już jesienią. Z metod niechemicznych septoriozę paskowaną liści skutecznie ograniczają: odpowiedni płodozmian, staranne przyoranie resztek poźniwnych, niszczenie samosiewów, optymalne nawożenie azotowe, rozrzedzony siew, używanie kwalifikowanego i zaprawionego materiału siewnego, wybieranie odmian wcześniej dojrzewających i tych o większej odporności na septoriozę paskowaną liści. Zabiegi chemiczne w integrowanej ochronie roślin są oczywiście ostatecznością. Opryskiwanie przy użyciu fungicydów w okresie od stwierdzenia objawów należy wykonać z uwzględnieniem progów szkodliwości.

Termin wykonania zabiegu musi uwzględniać karencję środka zawierającego substancje z grupy triazoli – propikonazol i cyprokonazol, a decyzję trzeba oprzeć na określonych przez IOR–PIB progach szkodliwości:

- w fazie krzewienia – 30–50% liści z pierwszymi objawami porażenia lub 1% liści z owocnikami,
- w fazie strzelania w źdźbło – 10–20% porażonej powierzchni liścia podflagowego lub 1% liści z owocnikami,
- w fazie kłoszenia – 5–10% porażonej powierzchni liścia flagowego lub 1% liści z owocnikami.

Zagrożenia:

Mączniak prawdziwy zbóż i traw

Mączniak prawdziwy zbóż i traw, to choroba którego sprawca może zimować w postaci grzybni na oziminach i trawach wieloletnich stamtąd w okresie wiosny przenosi się na zboża. Grzyb jest gatunkiem zróżnicowanym biologicznie i charakteryzuje się formami specjalnymi, które porażają określone gatunki zbóż, najsilniej pszenicę, jęczmień oraz w mniejszym stopniu żyto, owies i pszenżyto. Mączniak prawdziwy zbóż i traw rozwija się, kiedy temperatura w dzień wynosi 12–20 st. C a w nocy 5–12 st. C. Mączniak nie potrzebuje przy tym wilgoci i rozwija się przy małej ilości słońca. W praktyce grzyb może obejść się bez wody, bo wystarczy mu para wodna wydostająca się z roślin w czasie transpiracji przez aparaty szparkowe. Może się zdarzyć, że przy wysokiej temperaturze, a braku wody w łanach zbóż pojawiają się masowo nowe infekcje mączniaka. Pierwsze objawy choroby na zbożach ozimych można obserwować już jesienią. Mączniak prawdziwy zbóż i traw rozwija się w temperaturze 15 st. C przez 5 dni po czym w zależności od przebiegu temperatury w okresie od 3 do 7 dni po infekcji pojawiają się na roślinach pierwsze objawy choroby. Szybki rozwój choroby następuje jednak w okresie późnowiosennym i letnim. Choroba opanowuje najpierw liście dolne, następnie stopniowo górne, a w sprzyjających warunkach może opanować całą roślinę łącznie z kłosem. Na liściach, pochwach liściowych, źdźbłach, przeważnie po wykłoszeniu, a niekiedy nawet na kłosach, występuje początkowo biały lub szarobiały nalot złożony z grzybni i zarodników konidialnych grzyba. W okresie późniejszym nalot ten staje się wołokowaty, grubieje i przybiera barwę brunatnoszarą z licznymi czarnymi punktami (drobne kuleczki), będącymi owocnikami grzyba. Silnie porażone liście przedwcześnie zasychają, mogą też zamierać całe rośliny. Do charakterystycznych objawów towarzyszących porażeniu zbóż, głównie niektórych odmian jęczmienia i pszenicy, trzeba zaliczyć powstawanie brunatnego przebarwienia tkanek w miejscu ich zakażenia.

Zalecenia

Decyzję o zwalczaniu mączniaka trzeba podejmować w oparciu o progi szkodliwości.

- Progową szkodliwość w pszenicy ozimej (tak samo w pszenżycie) uprawianej intensywnie w fazie początków krzewienia do końca krzewienia stanowi 50–70% roślin z pierwszymi objawami choroby (BBCH 2/21–29), w fazie strzelania w źdźbło (BBCH 3/30–39), gdy przynajmniej 10% źdźbeł wykazuje pierwsze objawy porażenia, a w fazie kłoszenia (BBCH 5/51–59), gdy pierwsze objawy występują już na liściu flagowym, podflagowym lub kłosie.
- Na jęczmieniu ozimym jesienią progiem szkodliwości jest, jeżeli na dolnych liściach roślin pojawiają się objawy choroby (BBCH 2/21–29), a w jarym i ozimym od fazy krzewienia (BBCH 2/20) do fazy kłoszenia (BBCH 5/51), gdy objawy chorobowe pojawią się już na górnych liściach, a liczba porażonych źdźbeł wynosi co najmniej 10%.
- Na życie w okresie strzelania w źdźbło (BBCH 3/30) lub na początku kłoszenia (BBCH 5/51) progowa szkodliwość jest gdy objawy wystąpią na liściu podflagowym, a odsetek porażonych źdźbeł wynosi ponad 20%.

- Na owsie pod koniec krzewienia (BBCH 2/29) progami szkodliwości mączniaka są wyraźne objawy porażenia na 15–20% źdźbeł, a w okresie strzelania w źdźbło (BBCH 3/30) do fazy ukazywania się wiech (BBCH 4/49), gdy choroba zaczyna opanowywać trzeci liść przechodząc na liść podflagowy.

Po przekroczeniu progu szkodliwości należy zastosować środki ochrony roślin zawierające substancje aktywne w fazie BBCH 25-59(69) można zastosować następujące pojedyncze s.c.: proquinazid, piraklostrobina, lub gotowe mieszanki s.c.: prochloraz + tebukonazol + proquinazid czy piraklostrobina + epoksykonazol, w fazie BBCH 30-32 polecane są następujące pojedyncze s.c.: cyprodynil, prochloraz, karbendazym, lub gotowe mieszanki s.c.: fenpropimorf + epoksykonazol + metrafenon, tiofanat metylowy + tetrakonazol, cyprodynil + pikoksystrobina, karbendazym + propikonazol, siarka + karbendazym, epoksykonazol + krezoksym metylowy, w fazie BBCH 30-59 można zastosować następujące pojedyncze s.c.: pikoksystrobina, azoksystrobina, propikonazol, prochloraz, tebukonazol, protiokonazol, epoksykonazol, tetrakonazol, fenpropimorf, flutriafol, tiofanat metylowy, pentiopyrad, chinoksyfen, w fazie BBCH 31(37)-70(71) można zastosować dwie pojedyncze s.c.: chlorotalonil, azoksystrobina lub gotowe mieszanki s.c.: izopirazam + epoksykonazol, dimoksystrobina + epoksykonazol, pentiopyrad + chlorotalonil, epoksykonazol + krezoksym metylowy.

Zagrożenia:

Rdza brunatna

Rdza brunatna pszenicy jest chorobą rozpowszechnioną we wszystkich rejonach uprawy pszenicy ozimej i jarej. Może występować w każdym roku, ale z różnym nasileniu. Największe szkody może wyrządzić w uprawie pszenicy, na życie, to **rdza brunatna żyta** – sprawcą też jest grzyb tzw. rdzawnikowy

Rdza brunatna pszenicy jest chorobą dwudomową, ale w warunkach Europy Środkowej rozwija się z pominięciem żywiciela pośredniego (podobnie rdza brunatna żyta). Zimuje w naszych warunkach w postaci grzybni i urediniospor na oziminach, samosiewach i różnych trawach łąkowych. Urediniospory rdzy brunatnej pszenicy przenoszą się ruchem powietrza na duże odległości. Rozwojowi choroby może sprzyjać gęsty siew zbóż, łagodna jesień i zima. Optymalnymi warunkami do rozwoju rdzy brunatnej pszenicy jest temperatura w dzień od 12 do 24 st. C i nocą od 0 do 12 st. C. Rdza do rozwoju nie potrzebuje opadów deszczu – wystarczy jej rosa, ale wilgotność powietrza musi wynosić 80–100%. Patogen potrzebuje też 5 godzin nasłonecznienia. W optymalnych warunkach rozwój jednej generacji rdzy brunatnej pszenicy następuje w 7–10 dni. Uredinia, czyli skupienia zarodników – urediniospor, rozwijają się na liściach pod skórą, początkowo są one lekko wzniesione, poduszczkowate, owalne lub prawie okrągłe, koloru jasnobrazowego. Niekiedy objawy chorobowe widoczne są początkowo w postaci chlorotycznych przebarwień poprzedzających pojawienie się poduszczek urediniów. W miarę dojrzewania urediniospor pokrywająca je skórka pęka i zwija się, tworząc wałeczek wokół skupień urediniów. Na początku lipca, w miejscu urediniów powstają, głównie na dolnej stronie blaszek liściowych, niekiedy również na pochwach liściowych i na źdźbłach, owalne lub nieco wydłużone czarne skupienia teliospor (telia). Są one pokryte skórą, co nadaje im lekki połysk. Rdzawe poduszcзки (skupienia zarodników) pojawiają się na liściach i potem wysypują zarodniki, które mogą rozprzestrzeniać się w promieniu kilkudziesięciu kilometrów i infekować. Po poduszczce pozostaje niestety rana, która w okresie suszy jest drogą ucieczki wody. To dobiega i tak zestresowane upałami rośliny

Sygnalizacja i próg szkodliwości

- **W fazie krzewienia**, gdy obserwuje się epifitozę na roślinach; najczęściej, gdy na 10–15% roślin obserwuje się pierwsze objawy rdzy (faza rozwojowa w skali BBCH 21–29). W razie potrzeby następny zabieg wykonać należy po upływie około 15 dni.
- **W fazie strzelania roślin w źdźbło** (faza rozwojowa w skali BBCH 30–39), jeżeli co najmniej 10% źdźbeł wykazuje objawy nowej infekcji.
- **W fazie kłoszenia roślin** (faza rozwojowa w skali BBCH 51–59), jeżeli objawy nowej infekcji występują już na liściu podflagowym lub flagowym.

Substancje grzybobójcze skuteczne w walce z rdzą to m.in. triazole: cyprokonazol, epoksykonazol, propikonazol, protriokonazol, tebukonazol, mefentriflukonazol, **strobiluryny**: azoksystrobina, dimoksystrobina **czy** piraklostrobina

Plamistość siatkowa jęczmienia

Czynnikami sprzyjającymi rozwojowi plamistości siatkowej jęczmienia są: stosowanie porażonego ziarna do siewu, uprawa odmian nieodpornych, zbyt gęsty siew i bardzo zmienne warunki pogodowe. Zahamowanie rozwoju choroby w sezonie wegetacyjnym może nastąpić podczas przedłużającej się ciepłej i bezdeszczowej pogody. Plamistość siatkowa jęczmienia przenosi się z materiałem siewnym, ale źródłem porażenia są też resztki poźniwne i samosiewy, na których do wiosny tworzą się w otoczeniach worki i zarodniki workowe. Zarodniki konidialne wytwarzane na pierwszych porażonych liściach przenoszone są z kroplami deszczu oraz przez wiatr na dalsze rośliny. Plamistość siatkowa jęczmienia występuje częściej na jęczmieniu jarym niż na ozimym. Choroba masowo występuje w latach chłodnych oraz wilgotnych i może w takich sprzyjających warunkach powodować spadki plonów dochodzące do 40%. W warunkach suchej i ciepłej pogody (około 25°C) następuje zatrzymanie zarodnikowania i rozprzestrzeniania się sprawcy choroby. Pierwsze objawy plamistości siatkowej występują na młodych listkach siewek w postaci niewielkich, brunatnych plamek. Później plamy się wydłużają i tworzą siateczkę przecinających się kresek, które przebiegają pod kątem prostym, jak i równoległe do nerwów i mogą występować jednocześnie w kilku miejscach na liściu. Brzegi plam są nieregularne i rozmyte. W miejscach plam stopniowo pojawiają się chlorozy i blaszki liściowe żółkną. Silnie porażone liście zamierają. Mogą się też pojawić plamy brunatnoczarne lub ciemnobrunatne o nieregularnych kształtach z wąskimi żółtymi obwódkami. Objawy w postaci brązowych, nieregularnych plam obserwować można także na pochwach liściowych, źdźbłach, kłosach, na ościach i plewach. Objawy plamistości siatkowej jęczmienia można pomylić z objawami mączniaka prawdziwego zbóż i traw.

Próg szkodliwości:

- od końca fazy krzewienia (BBCH 29) do początku fazy strzelania w źdźbło, pierwszego i drugiego kolanka (BBCH 30–32), gdy stwierdzi się na 10–15% liści objawy choroby.

Zgodnie z zaleceniem IOR można stosować mieszaniny fungicydów od końca fazy krzewienia do końca fazy kłoszenia zawierające substancje aktywne tebukonazol

Zagrożenia:

Szkodniki

Miniarki

Miniarki to to drobne muchówki, wielkości 1-2 mm. Są szare, czarne lub brązowe, czasem na głowie i tułowiu z rozjaśnieniami. Osobniki dorosłe miniarki latają od kwietnia do czerwca. Szkodliwe są larwy drążą korytarze w liściach zbóż, co prowadzi do zasychania blaszek liściowych roślin. Larwy są bladezielone, robakowatego kształtu.

Próg szkodliwości

- próg szkodliwości dla miniarek wynosi 20–30 proc. uszkodzonej blaszki liściowej

Zalecenia:

Zabiegi ochronne: głęboka orka, usuwanie roślin żywicielskich, izolacja przestrzenna z innymi roślinami kapustowatymi, możliwie wczesny siew nasion. Zaleca się również stosowanie chemicznej ochrony roślin – deltametryna, chloropiryfos.

Decyzje o zastosowaniu ochrony chemicznej należy podjąć na podstawie własnego monitoringu stanu fitosanitarnego plantacji i doświadczenia.

Od 1 stycznia 2014 r. profesjonalni użytkownicy środków ochrony roślin mają obowiązek stosowania zasad integrowanej ochrony roślin.

Zgodnie z ustawą o środkach ochrony roślin z dnia 8 marca 2013 r.:

- Środki ochrony roślin mogą być stosowane jeżeli zostały dopuszczone do obrotu i stosowania.
- Środki ochrony roślin należy stosować w taki sposób, aby nie stwarzać zagrożenia dla zdrowia ludzi, zwierząt oraz dla środowiska,
- Przeciwdziałać zniesieniu środków ochrony roślin na obszary i obiekty niebędące celem zabiegu z zastosowaniem tych środków oraz planować stosowanie środków ochrony roślin z uwzględnieniem okresu, w którym ludzie będą przebywać na obszarze objętym zabiegiem.
- Środki ochrony roślin stosuje się zgodnie z zasadami integrowanej ochrony roślin, sprzętem sprawnym technicznie i skalibrowanym.
- Zabiegi z zastosowaniem środków ochrony roślin przeznaczonych dla użytkowników profesjonalnych mogą być wykonywane przez osoby przeszkolone, zgodnie z art. 41 ww. ustawy.
- Profesjonalni użytkownicy środków ochrony roślin są zobowiązani do prowadzenia dokumentacji dotyczącej stosowanych środków ochrony roślin i przechowywania jej przez co najmniej 3 lata.

Data publikacji: (18.05-24.05.20)

Roślina: (Rzepak ozimy)

Stan uprawy dla miejscowości Juszczyń :

Uprawy rzepaku natomiast w fazie kwitnienia do zawiązywania strąków w zależności od terminu siewu od BBCH 64-75 .

W ubiegłym tygodniu wystąpiły wahania temperatury od 2,4⁰C do 20,8⁰C. Wilgotność względna powietrza mieściła się w przedziale od 32 % do 97 %, opad deszczu 0,0-7,1 mm, temperatura gruntu 12,1⁰C-20,7⁰C prędkość wiatru 1,6 do 17,1 m/s.

Zagrożenia:

Zgnilizna twardzikowa zagraża najmocniej plantacjom rzepaku uprawianym zbyt często po rzepaku. Objawy widoczne są od końca kwitnienia w postaci plam początkowo jasnoszarych, a potem ciemniejących. Zarodniki opadając w kątach liści, przerastają płatki kwiatowe, porażają liście i łodygi. Grzybnia przerasta wewnątrz łodyg niszcząc tkanki przewodzące roślin. Porażone łodygi zamierają i łamią się, a całe rośliny przedwcześnie zasychają. Suche rośliny w łanie zielonego jeszcze rzepaku obserwowane z daleka, to prawie na 100% efekt wyniszczenia roślin przez rozwój sprawcy zgnilizny twardzikowej. Zarodniki zgnilizny twardzikowej rozpoczynają atak przez ewentualne uszkodzenia i rany powodowane przez przymrozki i szkodniki. Potem mają już bardziej dogodne warunki rozwoju i przenoszone przez wiatr idealne lokum znajdują w kątach liści. Tam spadają płatki kwiatowe i stają się dla grzyba pożywką utrzymującą jednocześnie odpowiednią wilgoć. Pierwsze objawy choroby widoczne są na rozgałęzieniach łodyg i w kątach liści. Po zniwach skleroty zgnilizny twardzikowej pozostają w glebie i zachowują żywotność do ok. 7–8, nawet do 10 lat.). Zarodniki te rozprzestrzeniają się przez wiatr. Rozwojowi zgnilizny twardzikowej sprzyja szczególnie wysoka wilgotność gleby i powietrza oraz umiarkowane temperatury od 5 do 25 st. C w okresie kwitnienia rzepaku. Pierwszy etap infekcji ma często charakter utajony, a charakterystyczne objawy widoczne są dopiero, kiedy grzybnia przerośnie wewnątrz łodyg. Objawów zgnilizny twardzikowej trzeba szukać na łodygach, w łodygach, na łuszczynach, no i oczywiście na liściach, zwłaszcza kątowych. Liście zaatakowane przez zgniliznę twardzikową po prostu zamierają do góry od miejsca, w którym grzyb się umiejscowił. W przypadku zgnilizny, występuje też obfity nalot grzybni, a przy werticiliozie na liściach tego nie ma. Atak zgnilizny twardzikowej związany jest z wilgotnością panującą w czasie opadania płatków

Próg szkodliwości

Sprawcę zgnilizny twardzikowej zwalcza się od momentu pąkowania do początku opadania płatków kwiatowych. Pierwsze oznaki choroby są ostatecznym wskazaniem do zabiegu, tj. próg szkodliwości stanowi 1% roślin z objawami choroby lub 1–5 apotecjów na 1 m².

Zalecenia:

W rejonach intensywnej uprawy rzepaku i występowania w latach poprzednich tej choroby oraz uprawy odmiany podatnej na porażenie przez sprawcę zgnilizny twardzikowej wskazane jest wykonanie zabiegu profilaktycznego zawierającego jedną z substancji aktywnych azoksystrobina tebukonazol, izopirazam, procchloraz, tiofanat metylowy

Zagrożenia:

Szara pleśń

Źródłem infekcji szarej pleśni są najczęściej resztki poźniwne, zainfekowane nasiona, jak również sklerocja znajdujące się w glebie, ze sklerocjów niekiedy wyrastają apotecja, w których powstają worki zawierające jednokomórkowe askospory. Najczęściej jednak na powierzchni porażonych fragmentów roślin oraz rozwijającej się na sklerocjach grzybni powstaje zarodnikowanie konidialne, które tworzy szary nalot. Sprawca choroby najczęściej rozprzestrzenia się poprzez zarodniki konidialne, które masowo tworzą się na porażonych tkankach. Zarodniki kiełkują tylko w kropli wody, a wyrastające z nich strzępki grzybniowe przerastają do tkanek roślin przez kutikule lub rany. Grzyb ten może też rozwijać się saproficznie, czyli na martwych tkankach organicznych, np. na płatkach kwiatowych opadających podczas kwitnienia na liście, a następnie infekować nieuszkodzone tkanki roślin. W korzystnych warunkach infekcja przebiega w ciągu kilku godzin. Objawy szarej pleśni występują na łodygach, liściach i łuszczynach we wszystkich fazach rozwojowych rzepaku. Porażone szarą pleśnią części roślin mają sinozielone plamy pokryte często szarobrązowym nalotem grzybni z zarodnikami konidialnymi. Zainfekowane przez patogen liście oraz łodyga stają się szarobrunatne i stopniowo gniją. W przypadku silnej infekcji łodyg, roślina przełamuje się i zamiera. Na porażonych łuszczynach także występuje szary nalot, natomiast wewnątrz znajdują się drobne, często niedojrzałe nasiona. W przypadku silnego porażenia łuszczyny przedwcześnie zasychają i pękają. Rozwojowi choroby sprzyjają opady deszczu, duża wilgotność względna powietrza i temperatura wynosząca 10–18°C oraz duży udział rzepaku w płodozmianie i nadmierne zagęszczenie roślin na plantacji. Uszkodzenia roślin powodowane przez maszyny, szkodniki, mróz, grad, inne choroby itp. także sprzyjają rozwojowi sprawcy szarej pleśni, ponieważ ułatwiają wnikanie grzyba do tkanek.

Progi szkodliwości

- jesienią, gdy rzepak jest w fazie 4–8 liści (faza rozwojowa BBCH 14–18) jest stwierdzenie 20–30% liści z objawami porażenia.
- wiosną po ruszeniu wegetacji, w fazie formowania łodygi (faza rozwojowa BBCH 31–39) progiem szkodliwości jest stwierdzenie 15–20% liści z objawami porażenia.

Zalecenia:

Zgodnie z zasadami integrowanej ochrony roślin należy wykorzystać agrotechniczne, hodowlane i biologiczne metody ograniczania sprawców chorób roślin. Z metod agrotechnicznych zagrożenie szarą pleśnią redukuje prawidłowy płodozmian, rzadszy siew, niszczenie resztek poźniwnych, izolacja przestrzenna form jarych od ozimych, zwalczanie szkodników i unikanie uszkodzeń mechanicznych roślin rzepaku. Zabiegi chemiczne z wykorzystaniem preparatów zawierających substancje aktywne azoksystrobina, metkonazol, boskalid.

Zagrożenia:

Sucha zgnilizna kapustnych

Sucha zgnilizna kapustnych, najgroźniejsza z chorób rzepaku, zagraża od jesieni aż do czasu zbioru. Askospory (zarodniki workowe) kiełkują w temperaturze 4–8°C po 8 godzinach. W wyższych temperaturach wzrost grzyba jest bardziej intensywny. Wtórny źródłem infekcji są piknidia (charakterystyczne czarne punkty na plamach w miejscach porażenia), z których uwalniają się zarodniki konidialne. Grzyb obecny na liściach przerasta przez ogonek liściowy do szyjki korzeniowej i wrasta do podstawy łodygi. Na porażonych liściach widoczne są brązowe, owalne plamy, rzadko o kanciastych brzegach, o średnicy 3–18 mm z czarnymi

piknidiami na powierzchni. Silnie porażone liście zamierają. Na szyjkach korzeniowych objawy suchej zgnilizny kapustnych widoczne są w postaci początkowo mokrych, brunatno brązowych, płaskich a następnie wgłębionych, suchych plam z ciemnobrunatną obwódką. Osłabiona przez grzyb łądoga łatwo się łamie, a roślina przedwcześnie żółknie i zamiera. Na wyższych częściach łądogi i na rozgałęzieniach choroba objawia się w postaci płaskich, rozległych o jasnobrunatnej barwie plam z czarnymi punktami (piknidiami) – owocnikami grzyba otoczonymi ciemnobrunatną obwódką. Sucha zgnilizna kapustnych dociera do łuszczyn i objawia się na nich rozległymi, jasnobrunatnymi plamami z piknidiami na powierzchni, często z ciemną i brunatną obwódką.

Zalecenia:

Przeciwko suchej zgniliznie kapustnych wykorzystuje się preparaty triazolowe, głównie oparte o substancje czynne: tebukonazol lub metkonazol. Od fazy zwartego pąka przeciwko suchej zgniliznie kapustnych zastosować można preparat oparty o tiofanat metylowy i mieszaninę dimoksystrobinę i boskalidu. W fazie kwitnienia do walki zalecane są także preparaty bazujące na azoksystrobinie,

Zagrożenia:

Czerń krzyżowych

Czerń krzyżowych objawia jasnobrunatnymi do brunatno-czarnych plam z widocznymi pierścieniami na liściach, na łądogach, ogonkach liściowych oraz łuszczynach występują brunatno-czarne, owalne, wyraźnie odgraniczone, nieco zagłębione plamy. Choroba ta największe straty powoduje właśnie na łuszczynach. Źródłem infekcji tą chorobą są resztki poźniwne, zainfekowane nasiona oraz inne porażone rośliny z rodziny kapustowatych. Jej rozwojowi sprzyja wysoka wilgotność 90-100 proc. i temperatura 21-27°C.

Próg szkodliwości:

- wiosenny próg szkodliwości ekonomicznej to 10-15 proc.

Zalecenia:

Jesienią do walki z chorobą przystępuje się, gdy rzepak jest w fazie 4-8 liści (BBCH 14-18). W tym czasie wykorzystać można preparaty oparte o tebukonazol, które zalecane są zależnie od etykiety w różnych dawkach

Zagrożenia:

Chowacz podobnik

Chowacz podobnik jest chrząszczem wielkości 2,5–3 mm, czarnym, ale z powodu owłosienia wydaje się szary. Głowa ryjkowato wydłużona oraz czułki i odnóża są czarne. Na pokrywach skrzydeł są paski równej szerokości z łuskowatymi włoskami (szare) ułożonymi w rzędy. Składane przez samice w łuszczynach jaja są białe, błyszczące i owalne, długości ok 0,5 mm. Larwy chowacza podobnika są beznogie, długości 4–5 mm, białe, łukowato wygięte z jasnobrązową głową. Poczwarła szkodnika jest biała, długości ok. 4 mm. Wewnątrz łuszczyny żeruje tylko jedna larwa, niszcząc zwykle do 5 zawiązków nasion. Uszkodzone łuszczyny pozostają zamknięte, przedwcześnie żółkną i są lekko zdeformowane. Dorosłe larwy opuszczają łuszczyny i przepoczwarczają się w glebie. W lipcu i sierpniu pojawiają się młode chrząszcze. Chowacz podobnik wykształca jedno pokolenie w roku. Otwory w łuszczynach wydrążone przez chowacza podobnika są drogą do

składania jaj przez dużo bardziej szkodliwego przyszcarka kapustnika, ale też drogą porażaną przez szarą pleśń.

Próg szkodliwości:

-obecność 4 chrząszczy chowacza podobnika na 25 roślinach.

Zalecenia:

Zabieg brzegowy wykonany odpowiednim środkiem Do walki z chowaczem podobnikiem stosować można substancję czynną cypermetrynę, wykorzystać można substancję czynną etofenproks, do walki zastosować można substancję esfenwalerat, acetamipryd, deltametryna

Zagrożenia:

Przyszcarek kapustnik

Przyszcarek kapustnik jest muchówką komarowatego kształtu długości ok. 1,5 mm, barwy ciemno szarej z pomarańczowym odwłokiem. Szkodnik zimuje w ziemnych kokonach na głębokości do 10 cm. Wylot pierwszego pokolenia, najgroźniejszego dla rzepaku, następuje w początkach kwitnienia i w maju. Wiosna w tym roku wystartowała wcześniej, ale jest chłodno. Samice przyszcarka składają jaja grupkami do łuszczyn, głównie w otwory powstałe po żerowaniu chowacza podobnika, ale samica potrafi także składać jaja do młodych (wielkości do 1–2 cm) nieuszkodzonych łuszczyn, które mają jeszcze bardzo cienką warstwę komórek. O ile w łuszczynie żeruje jedna larwa chowacza, to larw przyszcarka kapustnika może być w łuszczynie kilkadziesiąt, nawet 100 sztuk. Larwy szkodnika są na początku przezroczyste, potem kremowobiałe, a najstarsze larwy żółkną. Larwy uszkadzają nasiona i wysysają wewnętrzne ściany łuszczyn. Uszkodzone łuszczyny są nabrzmiące, skręcone, przedwcześnie żółkną i pękają, a nasiona osypują się.

Szkody wyrządzone są głównie przez pierwsze pokolenie i skupiają się często na obrzeżach pól rzepaku. Uszkodzona łuszczyna otwiera drogę larwom, które wypadają do gleby, gdzie przędą kokon i przepoczwarczają się. Ruchoma poczwarka wychodzi na powierzchnię gleby, skąd wylatują muchówki.

W ciągu roku występują 3 pokolenia przyszcarka kapustnika.

Próg szkodliwości:

- jest 1 muchówka przyszcarka kapustnika na 3–4 rośliny (0,25–0,3 muchówki/1 roślinę).

Zalecenia:

Po przekroczeniu progu szkodliwości zalecana ochrona chemiczna preparatami zawierającymi alfa-cypermetryna, beta-cyflutryna, deltametryna, esfenwalerat, lambda-cyhalotryna tau-fluwalinat, zeta-cypermetryna, zeta-cypermetryna

Decyzje o zastosowaniu ochrony chemicznej należy podjąć na podstawie własnego monitoringu stanu fitosanitarnego plantacji i doświadczenia.

Od 1 stycznia 2014 r. profesjonalni użytkownicy środków ochrony roślin mają obowiązek stosowania zasad integrowanej ochrony roślin.

Zgodnie z ustawą o środkach ochrony roślin z dnia 8 marca 2013 r.:

- Środki ochrony roślin mogą być stosowane jeżeli zostały dopuszczone do obrotu i stosowania.
- Środki ochrony roślin należy stosować w taki sposób, aby nie stwarzać zagrożenia dla zdrowia ludzi, zwierząt oraz dla środowiska,
- Przeciwdziałać zniesieniu środków ochrony roślin na obszary i obiekty niebędące celem zabiegu z zastosowaniem tych środków oraz planować stosowanie środków ochrony roślin z uwzględnieniem okresu, w którym ludzie będą przebywać na obszarze objętym zabiegiem.
- Środki ochrony roślin stosuje się zgodnie z zasadami integrowanej ochrony roślin, sprzętem sprawnym technicznie i skalibrowanym.
- Zabiegi z zastosowaniem środków ochrony roślin przeznaczonych dla użytkowników profesjonalnych mogą być wykonywane przez osoby przeszkolone, zgodnie z art. 41 ww. ustawy.
-
- Profesjonalni użytkownicy środków ochrony roślin są zobowiązani do prowadzenia dokumentacji dotyczącej stosowanych środków ochrony roślin i przechowywania jej przez co najmniej 3 lata

Data publikacji: (18.05-24.05.20)

Roślina: (Kukurydza)

Stan uprawy dla miejscowości Juszczyń :

Uprawy kukurydzy są w fazie kiełkowania w zależności od terminu siewu .

W ubiegłym tygodniu wystąpiły wahania temperatury od 2,4⁰C do 20,8⁰C. Wilgotność względna powietrza mieściła się w przedziale od 32 % do 97 %, opad deszczu 0,0-7,1 mm, temperatura gruntu 12,1⁰C-20,7⁰C prędkość wiatru 1,6 do 17,1 m/s.

Zagrożenia:

Chwasty jednoliścienne i dwuliścienne:

-chwastnica jednostronna-

- komosa biała, psianka czarna, szarłat szorstki , ostrożeń polny, psianka czarna

Progi szkodliwości gatunków chwastów dla kukurydzy są następujące: komosa biała –2 szt./m², szarłat szorstki –1–2 szt./m², ostrożeń polny –1 szt./m², psianka czarna –1 szt./m²,chwastnica jednostronna –3–6 szt./m²,rdestówka powojowata –kilkanaście roślin/m².

Zalecenia:

Zalecane zabiegi odchwaszczające. Po przekroczeniu progu szkodliwości można zastosować środki ochrony roślin zawierające substancje aktywne izaksaflutol + tienkarbazon metylu, S-metolachlo – rośliny jednoliścienne, terbutyloazynę, mezotrion oraz izoksaflutol – rośliny dwuliścienne

Zagrożenie :

Ploniarka zbożówka

Ciało owadów dorosłych ploniarki jest czarne, od strony brzusznej żółte. Skrzydła są przezroczyste, szarawe z tęczowym połyskiem. Długość ciała samic wynosi 1,8–2,0 mm, samców 1,5–1,7 mm. Jaja są wąskie, białe lub kremowe, podłużnie bruzdkowane oraz poprzecznie prążkowane i mają wymiary 0,7 mm×0,16 mm. Larwa ma długość do 4,5 mm, jest kremowa lub jasnozielona, cylindryczna, z przodu spiczasta, a na końcu zaokrąglona. Bobówka ma kształt wrzecionowaty, barwę ochry lub brunatną, długości około 3 mm. Intensywne loty muchówek i składanie jaj przypadają w okresie rozwijania przez kukurydzę 1-2 liści właściwych, co przypada od końca kwietnia do połowy maja (w zależności od terminu siewu). Najwięcej jaj samice składają na koleoptyrach, a także zawiązkach łodyg. Przy spóźnionym nalocie jaja mogą być składane również pomiędzy 2. a 3. liściem, a także na dolnych powierzchniach blaszek najniższych liści. Najczęściej na jednej roślinie spotyka się 1-2 jaja szkodnika, co ma później przełożenie na obecność w roślinie jednej, rzadziej dwóch larw. W zależności od przebiegu warunków pogodowych, a zwłaszcza temperatury, po 7-15 dniach wylęgają się larwy, które wgryzają się do tkanek. Okres żerowania larw w roślinach jest stosunkowo długi i wynosi od 2,5 do nawet 5 tygodni. W wyniku żerowania ploniarki zbożówki następują: spadek powierzchni asymilacyjnej liści, zróżnicowanie wysokości roślin, rozkrzewienie, opóźnione wiechowanie, kwitnienie, zapylenie i dojrzewanie kukurydzy, a także wytwarzanie mniejszych, słabiej zaziarnionych i niżej osadzonych kolb.

Próg szkodliwości:

- gdy w roku poprzednim larwy uszkodziły co najmniej 15% roślin, wówczas zwalczanie chemiczne szkodnika będzie uzasadnione.

- jeżeli stwierdzi się obecność 2 lub więcej larw (albo poczwerek) na 1000 roślin zbóż ozimych, wówczas można przewidywać, że zagrożenie w kukurydzy będzie duże. Podstawą do wykonania interwencyjnego zwalczania szkodnika jest stwierdzenie obecności średnio 5 (lub więcej) jaj na 10 roślin.

Zalecenia:

Zabiegi chemiczne wykonujemy preparatami zawierającymi metiokarb, tiachlopryd+deltametryna

Decyzje o zastosowaniu ochrony chemicznej należy podjąć na podstawie własnego monitoringu stanu fitosanitarnego plantacji i doświadczenia.

Od 1 stycznia 2014 r. profesjonalni użytkownicy środków ochrony roślin mają obowiązek stosowania zasad integrowanej ochrony roślin.

Zgodnie z ustawą o środkach ochrony roślin z dnia 8 marca 2013 r.:

- Środki ochrony roślin mogą być stosowane jeżeli zostały dopuszczone do obrotu i stosowania.
- Środki ochrony roślin należy stosować w taki sposób, aby nie stwarzać zagrożenia dla zdrowia ludzi, zwierząt oraz dla środowiska,
- Przeciwdziałać zniesieniu środków ochrony roślin na obszary i obiekty niebędące celem zabiegu z zastosowaniem tych środków oraz planować stosowanie środków ochrony roślin z uwzględnieniem okresu, w którym ludzie będą przebywać na obszarze objętym zabiegiem.
- Środki ochrony roślin stosuje się zgodnie z zasadami integrowanej ochrony roślin, sprzętem sprawnym technicznie i skalibrowanym.
- Zabiegi z zastosowaniem środków ochrony roślin przeznaczonych dla użytkowników profesjonalnych mogą być wykonywane przez osoby przeszkolone, zgodnie z art. 41 ww. ustawy.
-
- Profesjonalni użytkownicy środków ochrony roślin są zobowiązani do prowadzenia dokumentacji dotyczącej stosowanych środków ochrony roślin i przechowywania jej przez co najmniej 3 lata

